

اثر پیش‌داروی کلونیدین بر تغییرات همودینامیک تشنج درمانی

دکتر هاشم جری‌نشین^۱، دکتر سعید کاشانی^۱، قاسم سبجانی^۲، اسماعیل علی‌مولایی^۳

^۱ استادیار گروه بیهوشی، ^۲ مربی گروه بیهوشی، ^۳ کارشناس ارشد بیهوشی، دانشگاه علوم پزشکی هرمزگان

مجله پزشکی هرمزگان، سال دوازدهم، شماره اول، بهار ۸۷، صفحات ۲۵-۲۱

چکیده

مقدمه: تشنج‌درمانی یک روش درمانی مؤثر برای بسیاری از اختلالات روانی خصوصاً افسردگی شدید و اسکیزوفرنی است که غالباً با عوارضی مانند افزایش فشارخون، تاکیکاردی، آریتمی و حتی سکنه قلبی توأم می‌باشد. روشهای متعددی جهت کنترل و کاهش این عوارض قلبی عروقی بکار رفته است. هدف این مطالعه، بررسی اثر کلونیدین خوراکی به عنوان پیش‌دارو بر پاسخ‌های همودینامیک پس از تشنج درمانی می‌باشد.

روش کار: این مطالعه، یک کارآزمایی بالینی دو سوکو است که در ۱۰۰ بیمار ۵۰-۱۵ سال با کلاس بیهوشی ۱ و ۲ کاندید درمان با تشنج درمانی انجام شده است. قبل از شوک بیماران به صورت تصادفی به دو گروه مساوی تقسیم شدند. بیماران گروه اول کلونیدین خوراکی به عنوان پیش‌دارو دریافت کرده و به بیماران گروه دوم دارو نما تجویز شد. پس از اندازه‌گیری فشارخون سیستولیک، دیاستولیک و ضربان قلب اولیه بیماران، القای بیهوشی یکسان در هر دو گروه انجام شد. سپس شوک الکتریکی داده شد. فشارخون و ضربان قلب بیماران ۲ دقیقه پس از پایان تشنج مجدداً اندازه‌گیری و ثبت شد. اطلاعات بدست آمده با استفاده از آزمون آماری *t-test* تجزیه و تحلیل گردید و $P < 0/05$ معنی‌دار تلقی شد.

نتایج: بیماران دو گروه از نظر میانگین سنی، نسبت جنسیتی و پارامترهای اولیه همودینامیک یکسان بودند و تفاوت آماری معنی‌داری نداشتند. میانگین فشارخون سیستولیک و دیاستولیک بعد از شوک درمانی در گروه اول بطور قابل توجهی کمتر از گروه دو بود ($P < 0/05$). اما تعداد ضربان قلب بیماران دو گروه پس از شوک درمانی اختلاف معنی‌داری را نشان نداد.

نتیجه‌گیری: با توجه به نتایج بدست آمده، ما استفاده از کلونیدین به عنوان پیش‌دارو قبل از الکتروشوک درمانی را توصیه می‌نمائیم.

کلیدواژه‌ها: کلونیدین - تشنج درمانی - تغییرات همودینامیک

نویسنده مسئول:

دکتر هاشم جری‌نشین

بخش بیهوشی - بیمارستان

شهید محمدی هرمزگان

بندرعباس - ایران

تلفن: ۰۷۱ ۳۳۴۷۰۰۱

پست الکترونیک:

hjarineshin@yahoo.com

دریافت مقاله: ۸۵/۵/۱۰ اصلاح نهایی: ۸۶/۶/۲۹ پذیرش مقاله: ۸۶/۹/۲۲

مقدمه:

بطور کلی بیهوشی برای اطمینان از راحتی و بی‌خطری بیمار در حین تشنج‌درمانی استفاده می‌گردد و هدف عمده از مداخلات بیهوشی جلوگیری از هیپوکسی، اجتناب از آسیب‌های عضلانی اسکلتی و تعدیل پاسخ‌های قلبی عروقی است. یکی از مواردی که حین بیهوشی برای تشنج‌درمانی باید به آن توجه داشت، تغییرات همودینامیک است که معمولاً پس از تحریک اولیه و بسیار کوتاه مدت پاراسمپاتیک، سیستم سمپاتیک فعال شده و افزایش

تشنج درمانی یکی از مؤثرترین و ناشناخته‌ترین درمانهای روانپزشکی است. امروزه این درمان و مداخلات بیهوشی آن چنان به دقت اصلاح و تنظیم شده که دیگر درمانی بی‌خطر و مؤثر برای بسیاری از اختلالات روانی مانند افسردگی شدید، فاز حاد خودکشی، دوره‌های مانیک و اسکیزوفرنی بوده و همچنین در حاملگی نیز به کار می‌رود (۱).